

Поводом текста „Аналитичарски кеш” („Политика”, 5. децембра)

У тексту Информативне службе ЛДП-а, у коме се критикује мој чланак „Страначке готовине” (4. децембра), постоје два питања која вреде да се размотре.

Прво питање је шта тачно значи Јовановићева изјава да „глас у Србији јако тешко може да кошта испод седам евра. Ако се спустите испод тога, као што је урадио ЛДП, немојте да будете изненађени због тога што сте добили 5,2, а не осам процената колико су истраживачи видели до последњег тренутка”. Морам признати да ову изјаву заиста не разумем. Њу, уосталом, нису разумели ни остали новинари који су од Јовановића тражили објашњење, али га никада нису добили. Дакле, Јовановић не може истовремено да тврди да „глас у Србији кошта седам евра”, а да ЛДП није платио своје гласове толико. То би могло бити тачно само ако су бирачи ЛДП нека посебна категорија, различита у односу на бираче свих осталих странака. Само у случају да су бирачи ЛДП-а некаквог „нарочитог кова”, на њих се не би морало потрошити онолико колико и на друге бираче. Али онда би требало објаснити и један невероватни феномен. Како исти бирач „вреди” седам евра ако гласа, рецимо, за ДС, али ако се предомисли па гласа за ЛДП, онда аутоматски „вреди” дупло мање, дакле 3,5 евра (по финансијском извештају ЛДП-а)? Како то? На који се то невероватан начин дешава та чудесна политичко-маркетиншка трансупстанција, та изборно-финансијска алхемија?

Пошто су и неки други познаваоци прилика потврдили да би процена о седам евра можда могла бити тачна, а како нас је Јовановић оставио ускраћеним за тајне овог невероватног политичко-алхемијског трансмундирања, мени, као и осталим новинарима, није преостало ништа друго до да закључимо да финансијски извештај ЛДП-а о изборима тешко да може бити баш битно другачијег квалитета у односу на друге странке.

Друго је питање веродостојности сведочења Горана Петровића. Наравно да та веродостојност није неупитна. Али Чедомир Јовановић је у београдским судовима познат по томе што их засипа тужбама против новинара и уредника који објаве нешто што се њему не допада. Нисам нигде наишао на најаву да ће и Петровић, због ових својих изјава, бити тужен. Те најаве нема ни у тексту Информативне службе ЛДП-а. Напротив,

тамо стоји да је ЛДП „супериоран” у односу на Петровићеве оптужбе. Какво изненађење за прави клуб београдских новинара и листова који имају част да их тужи Јовановић. Али судити се са Петровићем, ипак, било би мало незгодније него судски се обрачунавати са новинарском „ситнаријом”. Зато боље да у ту ствар и не дирамо.

И коначно, вероватно у функцији застрашивања, у писму ЛДП-а, уз моје име, стоји и једно злокобно-претеће „још увек колумниста `Политике`”. Да, још увек, па шта? Да ли тиме ЛДП можда за нешто опомиње ново уредништво? Да ли се тиме и другим колумнистима и новинарима „Политике” шаље порука да се о нечему (или некоме) не сме критички писати, јер одмах има да ради „гвоздена метла”? Страх од „гвоздене метле” упропастио је многе новинаре, па и новине. Али после свега што смо у овој земљи преживели, колико је вероватно да тај страх стварно може да буде ефикасан у ућуткивању потписника овог текста, као и новина у којима се овај текст појављује?